

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 398/2023-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Tomášom Tauberom, Stará cesta 3139/6, Spišská Nová Ves, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní sp. zn. 4T/93/2014 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Žiada priznať mu finančné zadost'učinenie 10 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Na sťažovateľa bola v roku 2014 podaná na okresnom súde obžaloba. V predmetnej trestnej veci okresný súd 11. decembra 2018 rozhodol rozsudkom, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania prečinu výtržníctva vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 a § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona. Zároveň bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody 20 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Rozsudok okresného súdu bol na odvolanie sťažovateľa (odvolanie

podali aj ďalší dvaja obžalovaní) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6To/22/2020 zo 6. októbra 2020 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie okresnému súdu. Okresný súd po vrátení veci na ďalšie konanie nariadil na 6. september 2022 hlavné pojednávanie, na ktorom sťažovateľ urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ namieta, že okresný nebol po vrátení veci z krajského súdu schopný takmer dva roky nariadiť termín hlavného pojednávania. Pritom predmetná trestná veci nie je zložitá, sťažovateľ nevytváral žiadne obštrukcie alebo prietahy, naopak, urgoval súdy sťažnosťami, podával návrhy na zabezpečenie dôkazov potrebných na zistenie skutkového stavu veci a na to, aby súdy mohli spravodlivo rozhodnúť. Okresný súd sa potom, keď mu bola vec vrátená z krajského súdu, dopustil 23 mesiacov nečinnosti v 9 rokov trvajúcim konaní bez toho, aby došlo aspoň k nariadeniu termínu hlavného pojednávania, a tým ku konaniu bezprostredne smerujúcemu k nadobudnutiu právnej istoty strán konania. Sťažovateľ odkazuje na nález č. k. IV. ÚS 103/2023-23 z 12. apríla 2023, ktorým ústavný súd konštatoval porušenie základného práva jedného zo spoluobžalovaných na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na pojednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v tom istom konaní.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde je návrh na začatie konania neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

6. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 16/2023-11 z 10. januára 2023 odmietol skoršiu ústavnú sťažnosť sťažovateľa namietajúcu porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom okresného súdu v tom istom trestnom konaní. Dôvodom odmietnutia bola neprípustnosť skoršej ústavnej sťažnosti pre nevyčerpanie prostriedku nápravy, ktoré sťažovateľovi ponúkal § 55 ods. 3 Trestného poriadku.

7. Ústavný súd neopomína, že uvedené uznesenie IV. senátu ústavného súdu vytvára prekážku *rei iudicatae* len za splnenia podmienky regulovanej v citovanom § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, teda ak sťažovateľ dodatočne sťažnosť pre nečinnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku nevyužil. Sťažovateľ v aktuálne predbežne prerokovanej ústavnej sťažnosti síce vo všeobecnosti deklaruje, že „*urgoval súdy svojimi urgenciami, sťažnosťami*“, nekonkretizuje však právny základ

týchto podaní a ani ich prílohami ústavnej sťažnosti nijako nepreukazuje (na rozdiel od jeho spoluobžalovaného vo veci IV. ÚS 103/2023). Ústavný súd z uvedeného dôvodu nemôže uzavrieť, že podmienky konania, ktoré má na mysli § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, boli dodatočne splnené. Preto je namieste ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre prekážku rozhodnutej veci v zmysle § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

8. Pokiaľ ide o právo sťažovateľa na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd neopomína svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej v obsahu tohto práva a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov niet zásadnejšej odlišnosti (II. ÚS 55/98), napriek tomu však ide o právo garantované právnym predpisom odlišným od ústavy, pričom aj jeho slovné zakotvenie v dohovore naznačuje, že sa, čo sa týka rozsahu (*scope*), úplne neprekrýva so základným právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Preto prekážku *rei iudicatae* konštatovanú vo vzťahu k časti ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy nemožno na podklade uznesenia č. k. IV. ÚS 16/2023-11 z 10. januára 2023 bez ďalšieho vztiahnuť aj na sťažovateľovo právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Na druhej strane aj ústavno-súdna ochrana poskytovaná právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je založená na chápaní ústavnej sťažnosti ako prostriedku *ultima ratio* v prípade, ak ostatné dostupné prostriedky nápravy boli využité a nevedli k účinnej ochrane predmetného práva. Aj v prípade práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru preto platí, že sťažnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku možno považovať v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde za právny prostriedok, ktorý zákon sťažovateľovi na ochranu tohto jeho práva účinne poskytuje a na ktorého použitie bol sťažovateľ oprávnený (II. ÚS 31/09, IV. ÚS 296/2010, IV. ÚS 113/2012, II. ÚS 531/2017, III. ÚS 263/2021). Obdobný názor vo vzťahu k porovnateľnej právnej úprave § 91 rakúskeho Gerichtsorganisationsgesetz (zákon o organizácii súdov) zaujal aj Európsky súd pre ľudské práva (pozri rozsudok vo veci Holzinger proti Rakúsku z 30. 1. 2001, sťažnosť č. 23459/94, bod 16 a nasl.). Keďže, ako už bolo uvedené, sťažovateľ využitie prostriedku nápravy podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku nepreukázal, aj v tejto časti bolo potrebné sťažovateľovu ústavnú sťažnosť odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku má za následok, že už bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľom v petite jeho ústavnej sťažnosti (finančné zadostučinenie, náhrada trov konania).

11. Ústavný súd napokon považuje za vhodné doplniť, že z oficiálneho webového portálu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zistil, že v označenej trestnej veci sťažovateľa už okresný súd rozsudkom zo 14. februára 2023 rozhodol (znovu uznal sťažovateľa vinným). Rozsudok ako rozhodnutie nenapadnuté opravným prostriedkom v časti týkajúcej sa sťažovateľa nadobudlo právoplatnosť 14. februára 2023. V čase podania ústavnej sťažnosti (18. júla 2023) preto už k porušovaniu označených práv sťažovateľa postupom okresného súdu dochádzať nemohlo. To by na podklade ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu (I. ÚS 22/01,

I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02) muselo aj v prípade, ak by ústavná sťažnosť bola prípustná, viesť k jej odmietnutiu ako zjavne neopodstatnenej podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2023

Robert Šorl
predseda senátu